

»O Veliki noči zopet pridem, Barbika.«

Ko sta bila z očetom komaj na oglu hiše, je pritekla Barbika za njima. Bila je gologlava, na bosih nogah je imela nataknjene materine coklje.

»V hišo pojdi! Premrazila se boš!« ji je ukazal oče.

»Samo prav malo grem z vama — do studenčka.«

»Še prehladiš se!« se je zbal oče.

Barbika je stopila k Mihcu in mu dala roko. Tako sta šla skupaj in ona je dvignila obraz k njemu in ga pogledala s solznimi očmi. Nič ni rekla, samo tako ob njem je šla in ga je spremljala.

Pri studenčku jo je oče zavrnil. Tudi Mihec ji je prigovarjal, naj steče nazaj.

»Še prav malo naj grem — do onega grma tam,« je prosila.

Do grma je še šla. Tam je obstala in gledala za Mihcem.

»Hitro pojdi nazaj za peč, da se ogreješ!« je velel oče.

Barbika se je umeknila in se skrila za grm. Skozi veje je gledala za njima. Roke in noge je imela vse premrle in lice ji je rdelo vsled mraza. Pa je še stala in gledala za Mihcem. Trepetala je po vsem životu, pa ni mislila na mraz. Čez dolgo jo je prišla iskat mati.

»Oh ti križ božji! Nič ni napravljena, pa v snegu stoji v mrazu!«

Ko je pa pogledala v Barbikine žalostne oči, jo je tiho prijela za roko in jo peljala domov.

(Konec prihodnjic.)

Sinica in šoja.

Na drevo sinička sela,
pesem lepo je zapela;
pod drevesom je strmé
človek slušal glase te.

To opazi grda šoja
in prične kričanja svoja,
da bi slušal človek njo,
ne pa drobno ptičico.

Drobna ptička peti neha,
šoja pa se ne upeha.
Človek šoja prepodi,
misel ta se mu rodi:

Še med ptiči kraljevati
hoče ta, ki zna kričati;
zraven si domišlja še,
da je glas njegov nad vse! . . .

Maksimov.

